

The Syntax of Imperatives in Old and Modern Icelandic

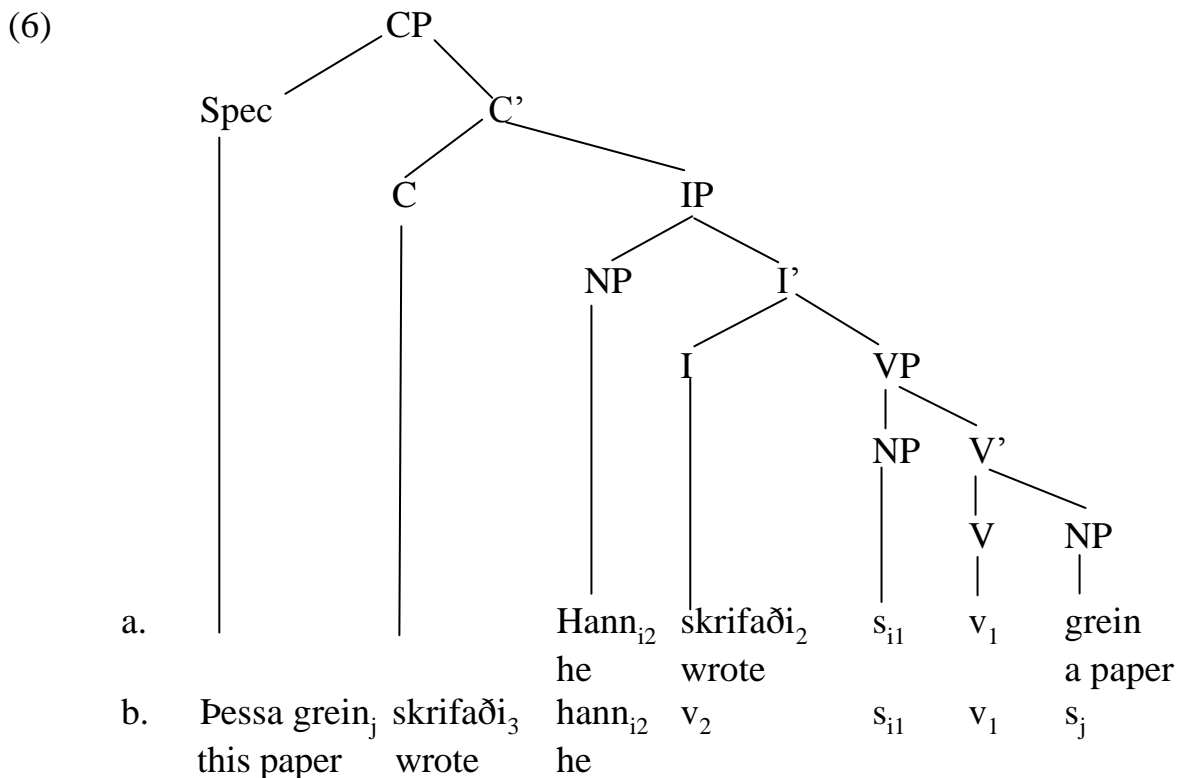
1. Introduction

(1)	a.	Farðu heim!
go-you home	*Þú far heim!
you go home
	b.	Vertu rólegur!
be-you calm	*Þú ver rólegur!
you be calm
	c.	Segðu henni ekki frá þessu!
tell-you her not from this
'Don't tell her about this!'	*Þú seg henni ekki frá þessu!
you tell her not from this
(2)	a.	(Í gær) fórstu heim.
(yesterday) went-you home	Þú fórst heim.
you went home
	b.	(Í gær) varstu rólegur.
(yesterday) were-you calm	Þú varst rólegur.
you were calm
	c.	(Í gær) sagðirðu henni frá þessu.
(yesterday) told-you her about this	Þú sagðir henni frá þessu.
you told her about this
(3)	a.	*Ég mæli svo fyrir að hafðu/þú haf þig hægán!
I demand that have-you/you have you quiet
'Please be quiet'	
	b.	*Ég bið um að vertu/þú ver kyrr!
I ask that be-you/you be staying	
(4)	a.	„Nú munum við Bárður son minn náttseta líkin en þér farið [you (pl.) go] með þá er lífs eru og vinnið þeim beina“ (<i>Droplaugarsona saga</i> , s. 360)	
	b.	„Munum við semja mál með okkur en þið farið [you (pl.) go] nú vel“	

(*Fljótsdæla saga*, s. 394)

- c. „Eg á skuld að heimta hér á einum bæ litlum“ – og nefndi bæinn – „og vil eg þangað ríða og heimta skuldina en þér ríðið [you (pl.) ride] eftir tómlega.“ (*Gísla saga Súrssonar*, s. 873)

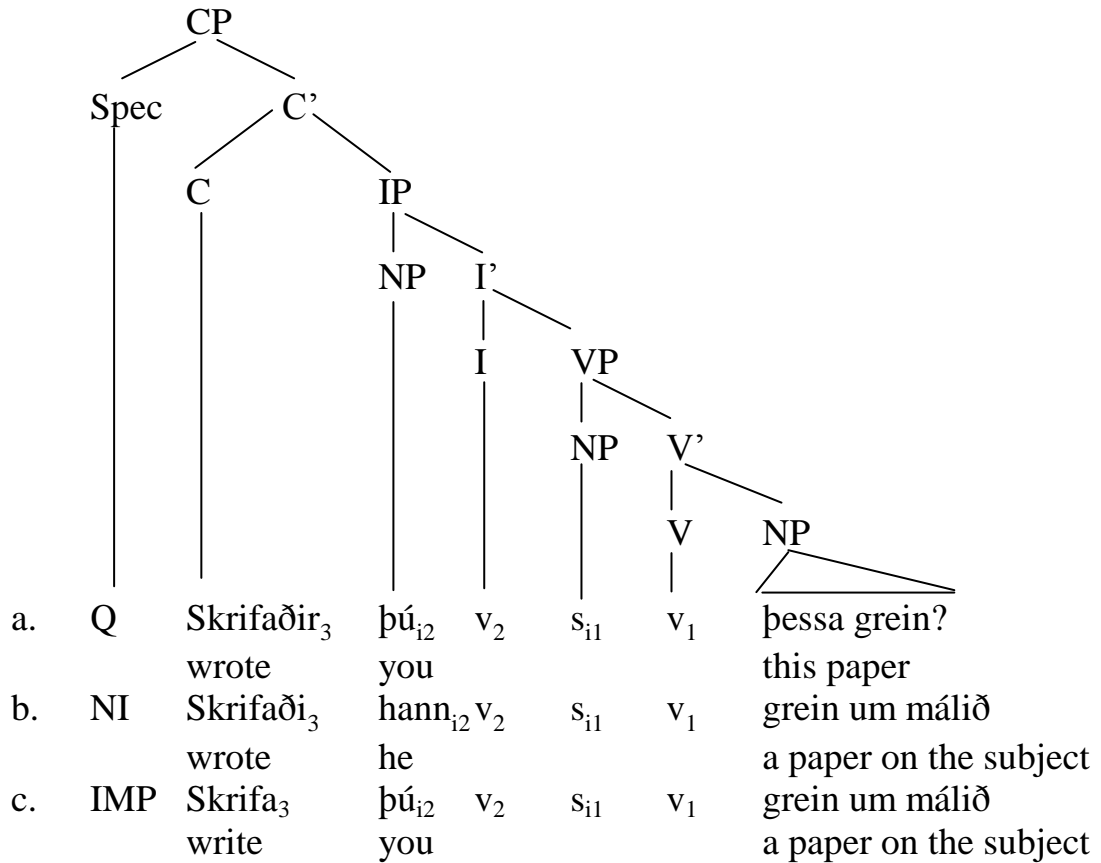
- (5) a. Nú er það mitt ráð við Gunnar að þér farið [you (pl.) go] norður í vor á tveim skipum, tólf á hvoru. (*Króka-Refs saga*, s. 1528)
 b. En þó að yður þyki nú mjög á liðið sumar þá vil eg þó það ráða yður að þér látið [you (pl.) leave] á brott héðan því að hér er fólk ótrútt og illt viðureignar. (*Eyrbyggja saga*, s. 622)

2. The position of imperative verbs in Modern Icelandic

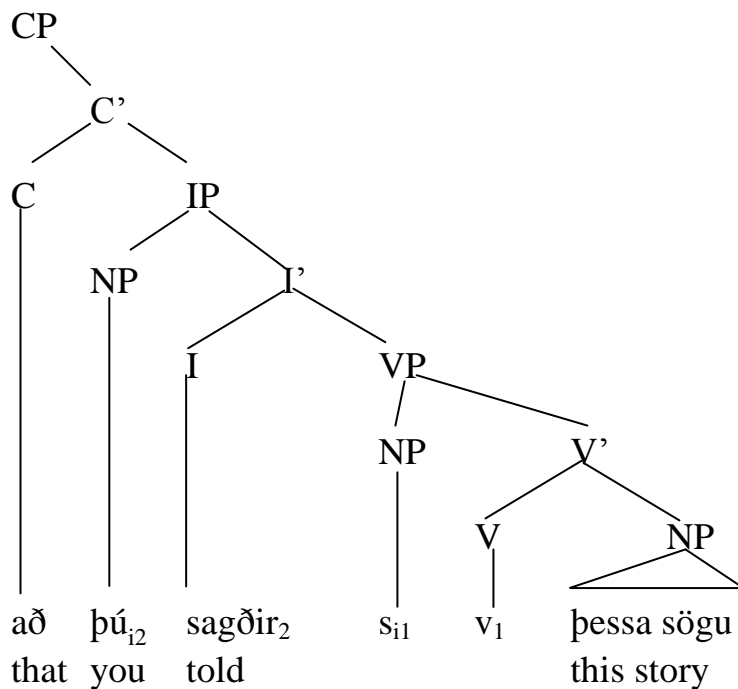
- (7) a. Skrifadur þú þessa grein?
 wrote you this paper
 ‘Did you write this paper?’
 b. Skrifadi hann því grein um málið.
 wrote he thus a paper on the subject
 ‘Therefore, he wrote a paper on the subject.’

(8)

- (9) a. „Hvort er [whether is] Flosi svo nær að hann megi heyra mál mitt?“
 (*Brennu-Njáls saga*, s. 280)
- b. „Hvort er [whether is] Öundur sjóni hér í þingbrekkunni?“ (*Egils saga Skalla-Grímssonar*, s. 509)

(10)

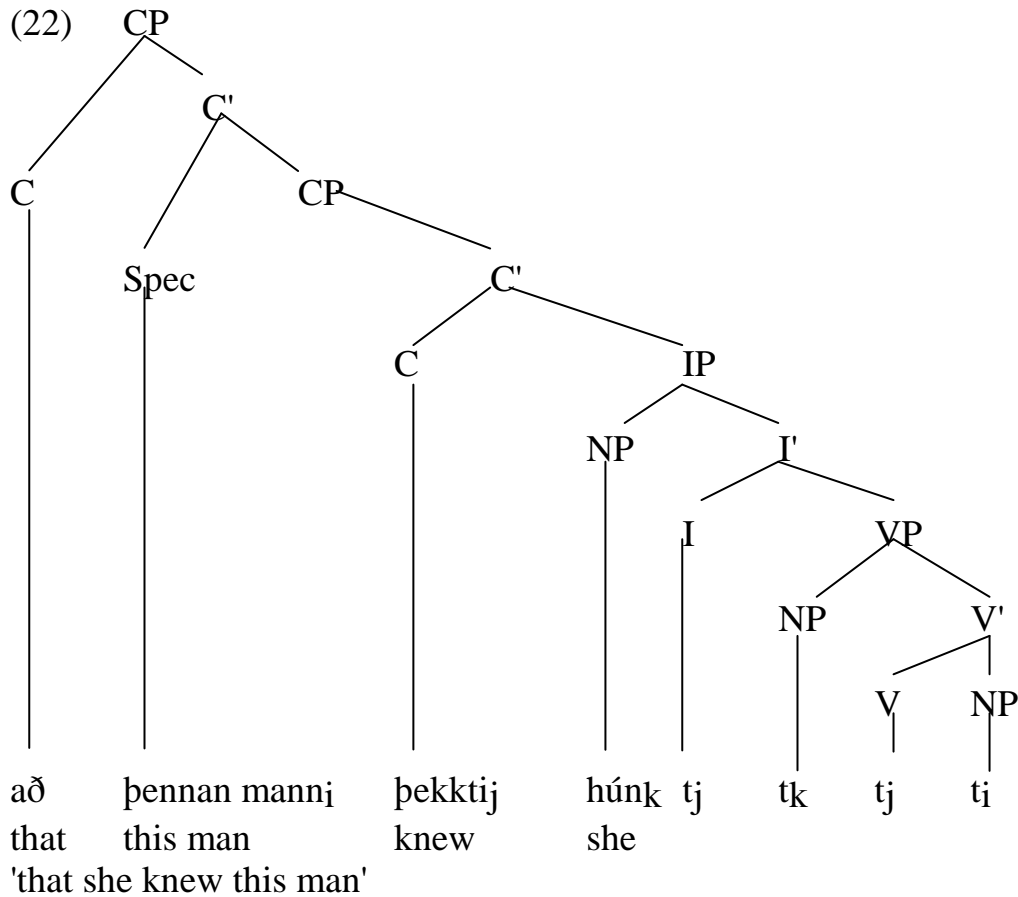
3. Imperative sentences in Old Icelandic

- (11) a. Ræddi Ólafur að húskarl skyldi inn ganga „en eg mun reka að þér nautin **en þú bitt** eftir.“ [... I ... but you bind ...] (*Laxdæla saga*, s. 1570)
- b. Hann kvað svo vera skyldu „mun eg vera heima,“ segir hann, „**en þú far** til tíða ef þú vilt.“ [... I ... but you go ...] (*Grettis saga Ásmundarsonar*, s. 1055)
- c. „En fyrir því að þú eggjar svo ákaflega þá skal eg til ráða **en þú fylg** mér drengilega og gakk næst mér ef þú ert eigi með öllu blauður.“ [... I ... but you follow ...] (*Gísla saga Súrssonar*, s. 895)
- d. „Eg mun hér vera að eigi komist maðurinn út ef hann er hér inni **en þú gakk** til stofu.“ [... I ... but you go ...] (*Gunnars þáttur Þiðrandabana*, s. 2140)
- e. „Þenna grip vil eg hafa til míns bús **en þú haf** annað fé í móti.“ [... I ... but you have ...] (*Þorsteins saga Síðu-Hallssonar*, s. 2063)
- f. „**En þú lát** sem þú vitir eigi.“ [... I ... but you behave ...] (*Íslendinga saga*, s. 247)
- g. Nú mun eg þetta allt handsala þér **en þú mæl** eftir þræla mína ... [... I ... but you speak ...] (*Eyrbyggja saga*, s. 575)
- h. „Hversu sem það er þá vil eg þetta verðkaupið **en þú ráð** hverja sæmd þú leggur henni.“ [... I ... but you decide ...] (*Svarfdæla saga*, s. 1813)
- i. „Nei,“ kvað hann Gellir, „heldur vil eg segja upp sættina **en þú sit** fyrir svörunum.“ [... I ... but you sit ...] (*Bandamanna saga*, s. 42)
- j. „En þó mun eg að styðja,“ sagði Þorgeir, „**en þú ver** fyrir málinu.“ [... I ... but you be ...] (*Ljósvetninga saga*, s. 1656)
- (12) a. „Hafi sá fé þetta, lönd og lausaaura, er sigur fær **en ver þú** hvers mann níðingur ef þú þorir eigi.“ [... he ... who ... but be you ...] (*Egils saga Skalla-Grímssonar*, s. 445)
- b. „En eg mun enn hlíta bóm mínum og fara ekki til Hofs **en haf þú** mikla þökk fyrir heimboðið.“ [... I ... but have you ...] (*Vopnfirðinga saga*, s. 2006)
- c. „**En hafðu** ráð mitt að því þó að þér þyki sem er að eg er ungur.“ [... but have-you ...] (*Fljótsdæla saga*, s. 691)
- d. „**En vertu** eigi lengur en lokið er kertinu og mun þá hlýða.“ [... but be-you ...] (*Bárðar saga Snæfellsáss*, s. 70)
- (13) Ved imperativ sættes i oldnorsk pronomenet foran kun naar det særlig fremhæves, og kun ved *en*: *en þú, Egill, háttu svá ferðum þínum* (Falk & Torp 1900:289).

- (14) I ældre dansk sættes subjektet oftere først: *thu kynd hannum [...]* (Falk & Torp 1900:289).
- (15) Särskilt utsättes subjektet, då det skall framhävas, och därför är tryckstarkt. Ex.: *Tw gör aff thenna, huat tu gither! [...]* Att därutöver ett **obetonat** *du* eller *I* utsättes vid imperativ, är karakteristiskt för folkvisestil. Ex.: *Tw älska frihet mer än gull! Tw tak tik wel til wara! [...]* (Wessén 1965:121).
- (16) a. „**Pá bið þú** [then propose you] Guðríðar Högnadóttur til handa mér,“ segir Grímur, „ef þú vilt að eg sé hjá þér.“ (*Harðar saga og Hólmverja*, s. 1256)
- b. Og **pá far þú** [then go you] aftur um Bolungarvöll og kom á Víðivöllu til fundar við sonu Hallsteins og bið þá hingað koma ef þeir vilja hefna föður síns. (*Droplaugarsona saga*, s. 357)
- c. „**Pá taktu** [then take-you] þvílíka vöru sem þeir gera til handa þér, Oddur og Arngrímur.“ (*Hænsna-Þóris saga*, s. 1421)
- d. „**Síðan kom þú** [after that come you] mínu máli sem framast máttu en **að lyktum þá neitaðu** konungdóminum einum.“ (*Haralds saga Sigurðarsonar*, s. 640)
- e. „**Síðan ríð þú** [after that ride you] í braut og ríð Laxárdalsheiði og svo til Holtavörðuheiðar því að þín mun eigi leitað til Hrutafjarðar ...“ (*Brennu-Njáls saga*, s. 134)
- f. „**Síðan taktu** [after that take-you] klæði þín og vopn og lát það til reiðu.“ (*Kjalnesinga saga*, s. 1453)
- g. „En **þó gakk þú** [however go you] að finna konung áður þú farir.“ (*Brennu-Njáls saga*, s. 129)
- h. „Nú skaltu fara í friði fyrir mér hvert er þú vilt vetrarlangt en **að sumri far þú** [in the summer go you] út til Íslands því að þar mun þér auðið verða þín bein að bera.“ (*Grettis saga Ásmundarsonar*, s. 1017)
- (17) a. „**Nú bú þú** [now prepare you] til málið en eg mun við taka í sumar á þingi.“ (*Vatnsdæla saga*, s. 1899)
- b. „**Nú haf þú** [now have you] ráð mitt um þetta og ver hér eigi lengur en eg legg ráð til.“ (*Þorsteins saga hvíta*, s. 2059)
- c. „**Nú lát** [now let] hann orna sér og fær hann síðan til sels vors.“ (*Ljósvetninga saga*, s. 1686)
- d. „**Nú tak þú** [now take you] aftur gleði þína hæfilega.“ (*Ljósvetninga saga*, s. 1668)
- e. „**Nú ver** [now be] ef þú vilt og ábyrgst þig sjálfur hvað sem í kann gerast.“ (*Sneglu-Halla þáttur*, s. 2218)

- f. „**Nú láttu** [now let-you] í móti þeim jafnmarga þína húskarla og vitum hvorir þar láti undan öðrum.“ (*Finnboga saga ramma*, s. 670)
- g. „**Nú segðu** [now tell-you] hvað ógleði þinni veldur.“ (*Eiríks saga rauða*, s. 528)
- h. „**Nú far þú** [now go you] heim og kom á bæ þann er heitir á Fáskrúðsbakka í miðju héraðinu.“ (*Vopnfirðinga saga*, s. 2002)
- i. „**Nú farðu** [now go-you] og seg öðrum þessi tíðindi þín því að eigi deyfist hugur minn við mart.“ (*Fljótsdæla saga*, s. 696)
- (18) Sentences of this sort normally have the same reading as corresponding sentences with a ‘consequence-adverb’ or a ‘continuity-adverb’ in [Spec, CP], most typically **því** ‘thus’, **þá** ‘then’, **nú** ‘now’ (these adverbs are often ‘adverbial dummies’ of a sort). Thus, it is tempting to assume that NI involves a null-operator in [Spec, CP]. If that is correct, the operator ‘binds’ or takes scope over the whole sentence, like overt adverbial operators in [Spec, CP] (Halldór Ármann Sigurðsson 1989:298).
- (19) En eiendommelighed er, at imperativ (ligesom i oldsaksisk, og i oldhøitysk ved „tuon“) ogsaa kan forekomme i en med *at* indledet bisætning: *þat ræð ek þér, at þú bið Helga duga þér* (Falk & Torp (1900:192); cf. also Nygaard (1917:30) and Iversen (1973:147)).
- (20) Någon gång kan imperativ förekomma i bisats, i att-satser efter verb, som betyder `bedja, bjuda, befalla'. Ex.: Tha sagdhe then ene: „Skip, jak byudhir thik widh Gudz ordh ... at thu kom hit oc föör oss ofwir watnit!“ [...]. Jak bidhir thik, at thu, mildasta iomfru, bidh for mik oc hiehp mik at faa j hymerike roo [...] (Wessén 1965:144).
- (21) a. „Gerðu annaðhvort,” sagði húskarl, "**að þú far** [that you go] **á brott eða gakk inn og ver hér í nótt.**“ (*Hænsna-Þóris saga*, s. 1428)
- b. „Það ráð mun eg þér kenna **að þú far** [that you go] **eigi lengra en nú ertu kominn og ætla eg þetta vera heilræði.**“ (*Guðmundar saga dýra*, s. 149)
- c. „Það mun eg þér ráða **að þú finn** [that you find] **Helga Ásbjarnarson og skorir á hann að hann rétti þitt mál.**“ (*Droplaugarsona saga*, s. 356)
- d. „Nú vil eg bjóða þér lög,” segir Gunnlaugur, "**að þú gjalt** [that you pay] **mér fé mitt eða gakk á hólmi við mig ella á þriggja náttu fresti.**“ (*Gunnlaugs saga ormstungu*, s. 1176)
- e. „Þess bið eg þig frændi,” segir Gyða, "**að þú lát** [that you let] **hér eigi ræna og eigi gera hervirki** en hafið héðan slíkt sem þér þykist þurfa í birgðum í heimuld.“ (*Porgils saga skarða*, s. 604)

- f. „Nú ger þú svo mannlega að þú rek [that you drive] þá brottu svo að við þörfnumst eigi allra góðra hluta.“ (*Þorvalds þáttur víðförla*, s. 2326)
- g. „Eg vil eiga kaup við þig Auður," segir hann, "að þú seg [that you tell] mér til Gísla en eg mun gefa þér þrjú hundruð silfurs þau sem eg hefi tekið til höfuðs honum.“ (*Gísla saga Súrssonar*, s. 890)
- h. „Ger þú annaðhvort að þú sel [that you sell] þá fram ella munum vér brenna upp bæinn.“ (*Ljósvetninga saga*, s. 1689)
- i. „Nú ger þú svo mannlega að þú sit [that you sit] heldur að eignum þínum hér.“ (*Ólafs saga helga*, s. 399)
- j. „Verða kann það," segir Arnkell, "en það vil eg við þig mæla, Þórarinn frændi, að þú ver [that you stay] með mér þar til er lýkur málum þessum á nokkurn hátt.“ (*Eyrbyggja saga*, s. 557)

- (23) a. In Modern Icelandic, the word order of imperative clauses (V1) is explained by claiming that an abstract imperative operator is situated in Spec-CP, and the imperative verb itself in C (cf. (8)).
- b. In Modern Icelandic, imperative verbs do not occur in subordinate clauses. This is explained by referring to the placement of the complementizer in C, barring the movement of the finite verb to that position (cf. (10)).
- (24) a. In Old Icelandic, there are several examples of the subject preceding an imperative verb in main clauses (cf. (11)); such sentences are impossible in Modern Icelandic.
- b. In Old Icelandic, there are several examples of adverbial phrases preceding an imperative verb in main clauses (cf. (16) and (17)); such sentences are impossible in Modern Icelandic.
- c. In Old Icelandic, there are several examples of an imperative verb in the second position in subordinate clauses (cf. (21)); such examples are impossible in Modern Icelandic.
- d. In Old Icelandic, just as in Modern Icelandic, there are no examples of an imperative verb in the first position in subordinate clauses.
- (25) a. The explanation in (23a) cannot cover the examples in (24a), because the imperative operator in Spec-CP should attract the verb and cause it to move to C (cf. (8)).
- b. The explanation in (23a) cannot cover the examples in (24b), because the phrase preceding the verb (subject or adverbial) would collapse with the imperator in Spec-CP (cf. (6) and (8)).
- c. The explanation in (23b) cannot cover the examples in (24c), for the same reason as mentioned in (24b).
- (26) a. Lát þá dauðu grafa sína hinu dauðu, **en þú gakk** [but you go] og boða Guðs ríki.
- b. **En þú fylg** [but you follow] þessum pistli eftir sinni skikkan og stunda Jesúm Krist og hans evangelia ...
- c. **En þú vert** [but you be] herkinn sem góður kappi Jesú Kristi.
- d. **En þú tala** [but you speak] svo sem það hæfir heilsusamlegum lærdómi.
- (27) a. Því sjá nú til **að þú haga** [that you behave] þér svo í þessum nýja testaments bókum að þú kunnir þær að lesa á þennan hátt.
- b. Sjá nú til **að þú seg** [that you tell] það öngum, heldur far þú og sýn þig prestahöfðingjanum og fórna fyrir þinni hreinsun sem Móses bauð til vitnisbyrðar yfir þá.

- c. Þá bið eg þig faðir **að þú send** [that you send] hann í míns föðurs hús því að eg hefi fimm bræður að hann gefi þeim vitneskju af svo að eigi komi þeir í þennan kvalastað.
- d. Sjá til **að þú gjör** [that you do] það ei.

4. What has changed?

- (28) a. Vertu rólegur!
be-you calm
- b. Þú skalt vera rólegur!
you must be calm
- c. Þú átt að vera rólegur!
you ought to be calm
- d. Rólegur!
calm
- (29) a. Gerðu þetta ekki!
do-you this not
- b. Þú mátt ekki gera þetta!
you may not do this
- c. Ekki gera þetta!
not do this
- d. Ekki!
not
- (30) a. „Eg mun gifta þér dóttur mína með þeim skilmála að **þú skalt fara** [that you shall go] áður út til Íslands og drep áður Þorgrím prúða og fær mér höfuð hans.“ (*Víglundar saga*, s. 1968)
- b. „Það skal upphaf sættar okkarrar Ásbjörn að **þú skalt ganga** [that you shall enter] undir landslög þau að sá maður er drepur þjónustumann konungs þá skal hann taka undir þá þjónustu ef konungur vill.“ (*Ólafs saga helga*, s. 398)

- c. Þórður kvað hann hafa skyldu erindi sitt sem hann beiddi „og vil eg eigi fyrir hafa nema vingan því að **þú skalt koma** [you must come] í Hólm er þú ferð heim og seg að þú munt koma síðar að vitja geldfjár“.
(*Bjarnar saga Hítðælakappa*, s. 100-101)
- (31) a. Ég segi að þú mátt ekki gera þetta!
I say that you may not do this
- b. Ég er að segja að þú skulir samt gera þetta!
I am saying that you must anyway do this
- c. Ég endurtek að þú átt að gera þetta!
I repeat that you ought to do this
- d. Aðstæður eru þannig að þú verður að gera þetta
The situation is such that you have to do this
- (32) a. „En það er til bóta að þú munt slíkan á baugi eiga brátt **enda tak þú** nú öxi þína er hér hefir verið.“ (*Brennu-Njáls saga*, s. 169)
- b. „**Enda far** nú vel og heil, dóttir mín.“ (*Eiríks saga rauða*, s. 524)
- c. „Fór Bergur þá lútari, bikkjan, er eg sló hann svo að hann féll við, **enda kom þú** nú til hólmostefnunnar ef þú hefir heldur manns hug en merar.“ (*Vatnsdæla saga*, s. 1884)
- d. „Þigg þú líf þitt af mér **enda vertu** mér trú.“ (*Gunnars saga Keldugnúpsfífls*, s. 1152)
- (33) *Subject-Verb order in different types of main clauses* (Halldór Ármann Sigurðsson 1990:45, 51)

Order	Non-conjoined (1st/2nd pers.pron.)	After <i>og</i> (all NPs)	After <i>en</i> (all NPs)
VS	96	699	2
SV	109	84	426

- (34) *Word order in different types of main clauses*

	<i>Declarative clauses</i>		<i>Imperative clauses</i>	
Nonconjoined	Optional	(V1/V2)	Fixed	(V1)
After <i>og</i>	Optional	(V1/V2)	Fixed	(V1)
After <i>en</i>	Fixed	(V2)	Optional	(V1/V2)

- (35) a. Far (þú) út!
go (you) out
- b. Farðu út!
go-you out
- c. Farð *(þú) út!
go YOU out
- d. *Farðu þú út!
go-you you out

5. Conclusion

- (36) At some time, after the middle of the 16th century, imperative verbs ceased to be able to stand in other position than the initial one, and accordingly, imperatives disappeared completely from subordinate clauses. It is not quite clear how to explain this change, but it appears to be natural to look at it in connection with various other changes which have tended to strengthen the effects of formal syntactic features on the syntactic structure of Icelandic, at the expense of semantic and functional factors.

TEXTS

Íslendinga sögur; eds. Bragi Halldórsson, Jón Torfason, Sverrir Tómasson & Örnólfur Thorsson. Svart á hvítu, Reykjavík, 1985-86:

Bandamanna saga, Bárðar saga Snæfellsáss, Bjarnar saga Híttdælakappa, Brennu-Njáls saga, Droplaugarsona saga, Egils saga Skalla-Grímssonar, Eiríks saga rauða, Eyrbyggja saga, Finnboga saga ramma, Fljótsdæla saga, Gísla saga Súrssonar, Grettis saga Ásmundarsonar, Gunnars saga Keldugnúpsfífls, Gunnars þáttur Þiðrandabana, Gunnlaugs saga ormstungu, Hallfreðar saga vandræðaskálds, Harðar saga og Hólmverja, Hænsna-Þóris saga, Kjalnesinga saga, Króka-Refs saga, Laxdæla saga, Ljósvetninga saga, Sneglu-Halla þáttur, Svarfdæla saga, Vatnsdæla saga, Víglundar saga, Vopnfirðinga saga, Þorsteins saga hvíta, Þorsteins saga Síðu-Hallssonar, Þorvalds þáttur víðförla.

Sturlunga saga; eds. Bergljót Kristjánsdóttir, Bragi Halldórsson, Gísli Sigurðsson, Guðrún Ása Grímsdóttir, Guðrún Ingólfssdóttir, Jón Torfason, Sverrir Tómasson & Örnólfur Thorsson. Svart á hvítu, Reykjavík, 1988:

Guðmundar saga dýra, Íslendinga saga, Þorgils saga skarða.

Heimskringla; eds. Bergljót Kristjánsdóttir, Bragi Halldórsson, Jón Torfason & Örnólfur Thorsson. Mál og menning, Reykjavík, 1991:

Haralds saga Sigurðarsonar, Ólafs saga helga.

Nýja testamenti Odds Gottskálkssonar; eds. Sigurbjörn Einarsson, Guðrún Kvaran & Gunnlaugur Ingólfsson. Lögberg, Reykjavík, 1988.

REFERENCES

- Falk, Hjalmar, & Alf Torp. 1900. *Dansk-Norskens Syntax i historisk Fremstilling*. Aschehoug, Kristiania.
- Iversen, Ragnvald. 1973. *Norrøn grammatikk*. 7th ed. Aschehoug, Oslo.
- Nygaard, Marius. 1917. *Bemerkninger og rettelser til min Norrøn Syntax*. Aschehoug, Oslo.
- Sigurðsson, Halldór Ármann. 1989. *Verbal Syntax and Case in Icelandic*. In a Comparative GB Framework. Doktorsritgerð, Lund Universitet, Lund.
- Sigurðsson, Halldór Ármann. 1990. V1 Declaratives and Verb Raising in Icelandic. Joan Maling & Annie Zaenen (eds.) *Modern Icelandic Syntax. Syntax and Semantics* 24, pp. 41-69. Academic Press, San Diego.
- Wessén, Elias. 1965. *Svensk språkhistoria* III. Grundlinjer till en historisk syntax. Almqvist & Wiksell, Stockholm.

SUMMARY

It is a fairly standard assumption that in imperatives, as in *yes/no*-questions and Narrative Inversion, the finite verb is in C, and an operator of the relevant type is hosted in Spec-CP. Therefore, no lexical phrase can be moved to Spec-CP, and hence these sentence types will be verb-initial on the surface. This analysis also explains why these sentence types do not occur in subordinate clauses, where C° is occupied by the complementizer so that the verb cannot move there. Despite this, it is not unusual for imperative verbs in Old Icelandic to stand in the second position in main clauses, preceded either by the subject or by some adverbial. Furthermore, Old Icelandic exhibits a number of **subordinate** clauses with imperative verbs. Such sentences are still found in 16th century Icelandic, but they have disappeared completely from all the Modern Scandinavian languages. Since these different imperative constructions disappear at the same time, it seems reasonable to assume that there is only one change involved, not two - one in main clauses and another in subordinate clauses.

The change in question is that imperative verbs **must** stand in C in Modern Icelandic, whereas they did not necessarily have to do so in Old Icelandic. I suggest that the reason for this is that the imperative operator was optional in imperative clauses in Old Scandinavian, whereas it has now become obligatory. When the imperative operator was not present, nothing prevented subjects and other phrases from moving to Spec-CP in main clauses; and the imperative verb could stay in I° in subordinate clauses. It is of course usually assumed that the relevant operators must be present in *yes/no*-questions, imperatives, Narrative Inversion, etc., in order to ensure the correct interpretation of such sentences. However, imperative clauses differ from questions and sentences with Narrative Inversion in one important feature; they carry a morphologically distinctive marker, the imperative form, that the other types do not have. In languages having a morphologically distinctive imperative form, therefore, we do not need an imperative operator in order to interpret imperative clauses as commands, because the form of the verb will ensure such an interpretation anyway.

In imperative main clauses in Old Icelandic, the verb **must** stand in the initial position in non-conjoined clauses and after *og*, whereas it can (and usually does) follow the subject in clauses beginning with *en*. If the word order in imperative clauses were an independent syntactic phenomenon, conditioned by the presence of an imperative operator in Spec-CP but unrelated to other word order factors, we would expect the examples of subject-initial imperative sentences to be evenly distributed among these three types of main clauses. The fact that they are not seems to indicate that the word order in imperative main clauses did, to some extent at least, obey the same principles as the word order in declarative clauses; that is, it was in part pragmatically conditioned. Thus, the change in the syntactic position of imperative verbs from Old to Modern Icelandic can be interpreted as a case of grammaticalization, since the position of imperative verbs is no longer dependent on semantic or pragmatic factors in any way, but instead governed by purely syntactic factors.

Eiríkur Rögnvaldsson
Háskóla Íslands
Árnagarði við Suðurgötu
IS-101 Reykjavík, ÍSLAND
eirikur@hi.is